

*Hồi Thứ Bốn Mười Tám***NIẾT BÀN PHÁP THỦ**

Hàn Tiểu Tranh vội dâng thân lượn lên, đồng thời nghiêng mũi kiếm chọc thẳng vào tay phải đối phương.

Không ngờ, Thần Thủ chẳng những không né, ngược lại còn dùng tay phải phóng mạnh đến bắt lấy thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh trong lúc sợ hãi, không dám cưỡng lại, lập tức đánh nhanh một chữ “thoát”. Cùng lúc đó Tả Chi Nhai đâm mạnh về phía vai Thần Thủ nhằm trì hoãn giúp Hàn Tiểu Tranh.

Chỉ nghe một tiếng “choang”, thanh kiếm của Hàn Tiểu Tranh đã văng ra, nhưng mũi kiếm đã bị Thần Thủ bẻ mất một đoạn.

Lần này, Hàn Tiểu Tranh không khỏi vừa giận vừa sợ.

Tả Chi Nhai cũng giật mình la lên: “Niết Bàn Thủ!”.

Thần Thủ cười dài: “Cũng biết hàng đấy!”.

Trong miệng hấn lẩm nhẩm: “Ma hà thủ phiên vi đại, bát niết thủ phiên vi diệt, bàn na thủ phiên vi độ, thị vi đại diệt độ!”.

Miệng còn đang niệm, tay phải hấn vẩy công kích như sóng như gió, cần mật bất tuyệt.

Chưởng ảnh của hấn dường như đồng thời chụp lấy Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe Niết Bàn Thủ, trong lòng kinh ngạc không ít.

Trong giang hồ có một số đồn đại như một truyền thuyết, thế gian tồn tại hai loại võ học, có thể khiến nhục thể tu luyện thành như thiết như kim cương bất sinh bất diệt; trong hai loại võ công này, một loại là Niết Bàn Đại Pháp, một loại là Đại Bi Công.

Đối với những lời đồn đại này, rất nhiều người không tin, Hàn Tiểu Tranh cũng vậy, nhưng bây giờ Hàn Tiểu Tranh đã tận mắt chứng kiến một cánh tay không sợ đao kiếm.

Nhất định là Thần Thủ đã luyện Niết Bàn Đại Pháp, chỉ là vì hỏa hầu chưa đủ nên chỉ có đôi tay bất sinh bất diệt.

Dù chỉ như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi.

Bàn tay con người dù sao cũng không giống bất cứ loại binh khí nào, võ công chiêu thức có tinh xảo hơn nữa cũng không thể linh hoạt đa biến như cánh tay được, các khớp xương trên tay, mỗi bắp thịt, mỗi bó thần kinh đều có thể biến động, tâm niệm vừa chuyển, động tác lập tức hoàn thành vừa nhanh vừa chuẩn.

Bây giờ, lại phối hợp với Niết Bàn Đại Pháp không sợ đao kiếm, uy lực không còn gì địch nổi.

Thần Thủ tự biết mình trúng một đao của Phục Ngưỡng, dù đã phong bế huyết đạo nhưng cũng không thể kéo dài cuộc chiến, cho nên hấn ra tay cực kỳ hiểm độc, muốn tốc chiến cận khoải.

Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai sau khi nhận ra điểm này, liền tận lực kéo dài thời gian.

Lúc này, quần hào và đám người của Lục vương phủ hỗn chiến đã thương vong thảm trọng, đặc biệt là Thần Điện dinh và ngự tiền thị vệ, bọn họ đối với việc của triều đình lâu nay trung tâm cẩn cẩn, chết cũng không từ, nên trong cuộc đánh giết không còn lưu ý đến thân mình, hiếu dũng dị thường, không ít người chiến đấu với cách chỉ cầu cùng với kẻ địch đồng quy ư tận. Cứ như thế, trên mặt khí thế cũng đã lấn áp được đối phương một phần.

Đánh đến lúc này, Thần Điện dinh chỉ còn hai mươi mấy người, ngự tiền thị vệ cũng chỉ còn lại Âu Dương Dĩ Mục và Thôi Phong thêm số người khác vào là bảy người cả thảy, Thôi Phong còn thọ trọng thương, một miếng thịt bên hông rách toạc ra, nhưng vẫn xông vào ác chiến không hề sợ sệt.

Võ công của Thánh Thiên Pháp Vương không giống với võ học Trung Nguyên, nên đám người của Lục vương phủ đối phó vô cùng vất vả, nhưng rồi bọn chúng cũng dần dần phát hiện được một chỗ nhược điểm của Thánh Thiên Pháp Vương, đó là khinh công không được cao minh, nên chúng cho mấy tên dùng binh khí dài vây chặt Thánh Thiên Pháp Vương, cũng không mạo hiểm tấn công mà chỉ như vờn chơi.

Thánh Thiên Pháp Vương nhất thời không tìm được cách thoát thân, nhưng cũng không gặp nguy hiểm gì.

Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm vốn dùng Thiên Tàn Kiếm Trận làm sở trường, như nay tử thương quá nửa, kiếm trận không còn tồn tại nữa, đơn đả độc đấu thì đối với tám thân tàn tật của họ mà nói lại có chút không công bằng.

Kinh tâm động phách nhất là đệ tử Bất Nhị Môn. Bọn họ quả nhiên giống hệt như truyền ngôn trong giang hồ, mỗi một đôi bạn đúng là đồng sinh cộng tử, chỉ cần có một người trong đó chết, người kia thế tất phải liều mạng với kẻ địch, cho đến lúc chiến tử mới thôi.

Như vậy, chiến cục bên phía Bất Nhị Môn hiện rõ nét có phần tàn khốc.

Sấu Quỷ Môn hôm nay bỏ ra cái giá mới là lớn nhất, bấy giờ bọn họ dường như toàn quân đã bị diệt, chỉ còn lại Bàn Đại Tiên và một tên đệ tử.

Sợ thường trên tay trái của Bàn Đại Tiên cũng không biết đi đâu rồi, tiêm đao trên tay phải cũng đã ngấm đầy máu, cũng không biết đã chặt đứt tính mạng bao nhiêu người.

Tên đệ tử còn lại duy nhất của Sấu Quỷ Môn không phải ốm nhất trong đám đệ

tử tối nay đến đây, cũng không biết làm sao hấn lại sống được đến tận lúc này.

Bỗng nhiên, một tên bạch y của Lục vương phủ phóng đến trước hết sức quỷ mị, ngọn loan đao trong tay vạch ra một luồng sáng cong cong vô thanh nhắm vào lưng Bàn Đại Tiên chém tới.

Trong tích tắc đối phương đắc thủ, thân người Bàn Đại Tiên đột nhiên bay vụt lên.

Thật khó tưởng tượng cơ thể ông ta to béo như vậy lại có phản ứng nhanh, khinh công linh xảo đến thế.

Lưỡi đao lạc vào không trung.

Còn chưa kịp thu về, Bàn Đại Tiên đã thuận thế chọc ngược mũi tiêm đao cắm thẳng vào vai đối phương.

Dường như cùng lúc đó, lại có một mũi trường thương như độc xà xuất động phóng tới trước ngực Bàn Đại Tiên.

Chính lúc Bàn Đại Tiên muốn nhổ tiêm đao ra ngăn đỡ thì đột nhiên phát hiện mũi tiêm đao đã bị kẹt trong xương vai đối phương.

Bất luận ông ta dùng cách gì cũng không nhổ mũi tiêm đao ra được, đã trể mất một bước rồi.

Bỗng có một bóng người xẹt tới, kế đó liền có một luồng huyết quang phụt ra.

Thì ra là tên đệ tử còn lại duy nhất của ông ta đã dùng thân hình gầy gò của mình thế ông ta ngăn đỡ một thương chí mạng này. Cả “hự” một tiếng, hấn cũng không kịp phát ra, đã chết trên đầu ngọn thương rồi.

Hai mắt Bàn Đại Tiên long lên, hét lớn một tiếng, vung bàn tay trái tròn trịa đánh ra một chưởng.

“Chát” một tiếng, xương vai của tên bị ông ta cắm đao vào lập tức vỡ nát.

Tên kia rống lên một tiếng thảm thiết tuyệt đối không còn giống tiếng người kêu nữa, chết ngất đi vì đau đớn.

Bàn Đại Tiên không thèm để ý đến hấn, ông ta tung thân lên không, bổ về phía tên vừa giết chết gã đệ tử còn lại duy nhất của mình.

Tên này nhìn thấy ánh mắt Bàn Đại Tiên lộ ra vẻ hung sát, trong lòng không khỏi run sợ, hấn không còn thiết đến chuyện rút cây trường thương của mình ra nữa, quay người bỏ chạy.

Chạy ra chưa đến ba thước, hấn liền cảm thấy sau lưng mình đau nhói, rồi lại nhìn thấy trước ngực mình lòi ra một cái cán đao.

Thân người hấn cùng với tâm can hấn cùng đổ trầm xuống.

Bàn Đại Tiên đã đâm xuyên qua cơ thể hấn.

Cái giá mà nhóm người của Lục vương phủ phải bỏ ra cũng không ít, lúc này

nhân số cũng không còn đầy một trăm.

Máu thịt văng tung tóe, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng, cả tòa Lục vương phủ đã trở thành địa ngục nhân gian.

Thần Thủ xem tình hình, biết hôm nay nếu mình không thể thắng thì một khi Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai lẫn xả vào cuộc hỗn chiến, thế của mình tất bị toàn quân diệt vong. Đối với quần hào mà nói thì cũng như vậy, cho nên thắng phụ sinh tử của ba người họ mới thực sự có quan hệ đến đại cục của cuộc chiến.

Hàn Tiểu Tranh không dám phát huy công lực đến cực hạn, làm cho Thiên Cơ Thần Công vì không có công lực cao hơn phối hợp, uy lực bị giảm xuống đáng kể, tình trạng của Tả Chi Nhai cũng tương tự như vậy.

Hai người đánh lâu mà vẫn không chiếm được ưu thế, không khỏi kinh sợ. Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai bấy giờ đều thân mang tuyệt thế võ học, hai người liên thủ đối phó một người đã bị thương mà vẫn phải vất vả như vậy.

Hàn Tiểu Tranh nghiêng rằng, thân hình lướt qua như điện xẹt.

Thần Thủ cong tay, tay phải chụp thẳng lưỡi kiếm của Hàn Tiểu Tranh, sau khi tiếng kim loại chạm nhau phát ra, tay phải của hắn lại điểm thẳng vào thiên linh cái của Hàn Tiểu Tranh.

Đứng yên bất động, tay phải Hàn Tiểu Tranh chột nhanh nhẹn bấu chặt tay phải Thần Thủ.

Cánh tay cả hai lập tức quăn lấy nhau.

Thần Thủ cười nhạt một tiếng, vặn tay. Hàn Tiểu Tranh liền cảm thấy mình vừa quăn không phải là một cánh tay, mà là một đoạn thép có thể biến hình tùy ý.

Mắt nhìn thấy tay phải mình sắp bị Thần Thủ vặn gãy, Hàn Tiểu Tranh không dám chần chừ, lập tức thuận thế bay lên như một cánh bướm nhẹ nhàng không chút phân lượng.

Cánh tay vừa được thả lỏng, Hàn Tiểu Tranh không chút chậm trễ, thanh kiếm trong tay đâm ngay vào dưới bụng Thần Thủ, đồng thời tay trái nhanh chóng co lại.

“Xoẹt” một tiếng, vạt áo của Hàn Tiểu Tranh đã đứt lìa một miếng, cánh tay cũng nóng rát như bị rọc mất một mảnh da.

Đúng lúc Thần Thủ muốn thừa thế tiến lên, Tả Chi Nhai đã tấn công một chiêu, kiếm quang chói lòa như hàng trăm hàng ngàn đuôi sáng của các ngôi sao đang rụng. Mũi kiếm tung hoành, bao trùm khắp trời đất.

Thần Thủ “hừ” một tiếng lạnh lùng, tay trái quét ngược lại, chưởng chưởng di biến, lên xuống nhịp nhàng, kinh lực cuồn cuộn cường phong khí lãng, uy thế hùng hồn.

Kiếm và chưởng thân chạm nhau lại phát ra tiếng “kình koong”, khiến người ta nghe thấy không khỏi kinh sợ.

Hạ Vũ hô lớn: “Hình như võ công của các người, hẳn có thể tùy ý hóa giải!”.

Hàn Tiểu Tranh chợt tỉnh ngộ, đột nhiên nói: “Thật là kẻ trong cục mê muội! Thần Thủ cho chúng ta tập luyện Thiên Cơ Thần Công thì nhất định hẳn cũng nghiên cứu tỉ mỉ Thiên Cơ Thần Công, đề phòng có một ngày bọn ta gây bất lợi với hắn. Hèn chi chiêu thức của chúng ta dường như đều bị khống chế!”.

Nói xong liền hét lên: “Kiếm Ứng Bách Thành, Duy Kiếm Độc Tôn”, chiêu thức đánh ra theo tiếng nói, nhưng lại không phát ra công lực.

Hàn Tiểu Tranh lại đổi ý, lại hét lên: “Kiếm Ngoại Hữu Kiếm!”.

Đây là một chiêu trong Thiên Cơ Thần Công, uy lực vô cùng kinh người.

Thần Thủ không kịp suy nghĩ, lập tức trầm khuỷu đưa tay lên, quét qua trước ngực. Đòn này vốn có thể vừa kịp ngăn cản chiêu Kiếm Ngoại Hữu Kiếm.

Nhưng Thần Thủ đột nhiên phát hiện mình đã quét vào không trung.

Sau đó liền thấy vai phải mình nhói lên một cơn đau dữ dội, đã bị Hàn Tiểu Tranh rạch một đường vừa dài vừa sâu.

Máu thịt toác ra, máu tươi nhầy nhụa tuôn ra.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hô: “Lạc Diệp Mãn Sơn”.

Lạc Diệp Mãn Sơn là một thức trong Thiếu Lưu Kiếm Pháp mà Diệp Thích dạy cho Hàn Tiểu Tranh, đáng lẽ Thiếu Lưu Kiếm Pháp vốn không bằng được tinh tuyệt của Thiên Cơ Kiếm Pháp, nhưng Hàn Tiểu Tranh lần này đột nhiên đánh tạt một chiêu, lại dùng lời nói mê hoặc đối phương nên đạt được hiệu quả xuất kỳ chế thắng.

Thần Thủ vừa kinh sợ vừa tức giận, hét lớn: “Người!...”.

Hàn Tiểu Tranh bật cười: “Ngại quá! Ta gọi loạn cả tên kiếm thức! Kiếm này xem như trả được mỗi hạn đoạn kiếm vậy!”.

Thần Thủ do hai chỗ bị thương, cuối cùng thân thủ đã có phần chậm chạp.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai vui mừng, công kích càng dồn dập.

Giữa đám hỗn chiến vẫn tiếp tục một cách tàn khốc và điên cuồng, càng lúc càng kịch liệt.

Máu tươi bắn ra đủ các kiểu các loại, mùi máu tanh trong không khí nồng đến mức không thể nào tẩy sạch, nó làm cho hô hấp của người ta không còn thuận lợi nữa.

Hai bên ác chiến chém giết cả đêm, mắt đỏ ngầu, mặt đỏ sẫm, máu đỏ tươi, ngay cả ánh lửa bắn ra từ đao quang kiếm ảnh cũng trở thành màu đỏ.

Tiếng hò hét từ đàn điền, từ cổ họng tranh nhau thoát ra vang trời.

Thần Điện dinh cực kỳ bi tráng, toàn quân đều bị diệt sạch.

Quần áo trên người Thánh Thiên Pháp Vương cũng đã rách nát, cũng không biết đó là thành quả của món binh khí nào. Hình dáng của ông ta vốn đã quái dị, như nay lại toàn thân đầy vết máu, vết da nhầy nhụa, trông càng đáng sợ hơn.

Bất Nhị Môn còn lại ba cặp, ngoại trừ chưởng môn Liễu Bất Âm và Diệp Bất Dương, hai cặp kia cũng đã bị thương.

Ngự tiền thị vệ chỉ còn lại hai người, một người là Âu Dương Dã Mục, người kia là một thị vệ bình thường, còn Thôi Phong cùng với một gã bạch y nhân ôm lấy nhau, cả hai đều đã tắt thở, vết thương trên người Thôi Phong có ít nhất là do bốn năm loại vũ khí gây ra.

Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm còn lại một cầm, một mù.

Lúc này, Đoạn Như Yên cũng đã bị thương, đùi phải nàng bị chém một đao, máu tươi đã biến bộ quần áo trắng của nàng trở thành màu đỏ làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi.

Ba người Hạ Vũ, Phục Ngưỡng, Bàn Đại Tiên vây Đoạn Như Yên vào giữa, tử thủ chặt chẽ.

Thêm vào Hàn Tiểu Tranh và Tả Chi Nhai, quần hào chỉ còn lại bảy người.

Đối phương còn đến gần năm chục người, đặc biệt là trong đó có năm tên sử dụng binh khí thuộc loại cổ quái cực kỳ đáng sợ. Hàn Tiểu Tranh, Hạ Vũ và Tả Chi Nhai đã gặp qua loại binh khí này, đó là loại kỳ môn binh khí phía trước là một bàn tay sắt, phía sau là một sợi xích dài.

Năm người đó phối hợp rất mật thiết, nương tựa vào nhau khiến cho người công kích rất khó tiến công, còn bọn chúng lại lợi dụng độ dài của sợi xích thép nên phạm vi tấn công rất lớn.

Rất nhiều người của Thần Điện dinh chết dưới loại binh khí này.

Bấy giờ, năm gã này đang vây Âu Dương Dã Mục ác chiến không ngừng, bọn chúng biết ngoài Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai ra, Âu Dương Dã Mục là người có võ công cao nhất.

Sợi xích thép được bọn chúng tung bắt kêu “lách cách” trong gió, phóng vùn vụt về phía Âu Dương Dã Mục. Loại binh khí này nếu một người đơn độc sử dụng thì vô cùng bất tiện, sau khi công kích phải thu hồi khiến cho đối phương có cơ hội phản công, nhưng năm người liên thủ phối hợp lại có thể hỗ trợ nhau công phòng, không cho đối phương thừa cơ vướng víu.

Trong lòng Âu Dương Dã Mục nộ hỏa vạn trượng, vì hai mươi hai ngự tiền thị vệ giờ đây chỉ còn lại một mình. Lại còn bị năm nhân vật như u hồn bất tán kẹp chặt, nhất thời không thể thoát thân được.

Nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa ngự tiền thị vệ và các nhân vật giang hồ là trong bất cứ tình huống nào, họ cũng đủ sức giữ bình tĩnh. Vì bảo hộ an toàn của Hoàng Thượng là không từ bất kể tổn thất nào.

Âu Dương Dã Mục hét lên một tiếng, hai tay chấn xuống liền như một cánh hồng nhận bạt đất vụt lên cao hơn hai trượng.

Một hồi “lách cách” vang lên, đã có ba sợi xích thép phóng đến hạ bàn của ông ta.

Hai sợi khác cũng đang trong thế chuẩn bị.

Âu Dương Dã Mục giương tay phải, chiếc nhẫn sắt trong tay như một tia chớp đen bắn thẳng đến trước ngực gã đứng phía Tây.

Lực đạo cú ném này thật kinh người, trong gió reo lên tiếng “u u...”.

Năm tên kia đặc ý nhất là vũ khí của chúng có thể tấn công xa hơn Âu Dương Dã Mục nhiều, cho nên bọn chúng chỉ cần một việc tiến công là đủ, còn Âu Dương Dã Mục đã mấy lần muốn tiếp cận nhưng đều không có cơ hội.

Nhưng cự li công kích lần này của chiếc nhẫn sắt lại trở nên rất lớn.

Tên kia vừa giật mình, ngoài sợi xích thép trong tay, hắn không còn vật gì khác.

Trong lúc sợ hãi, hắn quên mất đang phối hợp cùng đồng bọn, hắn giật tay phải một cái, sợi xích của hắn cuộn lại, bổ về phía chiếc nhẫn.

Bỗng nhiên tay hắn vừa giật, sợi xích của hắn móc vào binh khí của đồng bọn.

Hắn không còn cách nào dùng xích thép để ngăn cản chiếc nhẫn nữa, nhưng lực thế của chiếc nhẫn quá lớn, hắn muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Thét lên một tiếng, hai tay hắn ôm lấy mặt, chiếc nhẫn đã nằm sâu trong đỉnh đầu hắn.

Kế đó hắn ngã về phía sau.

Âu Dương Dã Mục đột nhiên thi triển đấu pháp trên không, bắn về hướng đối phương rồi đưa tay quét qua, đã tóm được sợi xích của đối phương, dùng sức giật mạnh.

Lại một tràng “lách cách” kêu loạn lên, trong tay Âu Dương Dã Mục đã bắt được cả bốn sợi xích thép khác, rồi thành một chùm.

Trận pháp của đối phương đại loạn. Trước mặt Âu Dương Dã Mục, một nhân vật trấn tĩnh như thiết, cứng rắn như gang, bọn chúng trở nên tan rã, không cần tấn công thêm nữa.

Nhìn bóng ảnh của Âu Dương Dã Mục phiêu diêu bất định, lấp lóe quỷ mị, thêm vào đạo quang như mộng, trong chớp mắt đối phương đã ba chết một thương.

Liên lúc này, Âu Dương Dã Mục nghe thấy một tiếng hét lớn, quay đầu nhìn sang thì thấy Bàn Đại Tiên và hai tên áo trắng của Lục vương phủ cùng ngã “oành” xuống đất.

Trước khi ba người đó chết, tư thế cực kỳ cổ quái, giống như ba người bạn thân thiết quấn lấy nhau.

Chỉ có Hạ Vũ biết rõ cái chết của Bàn Đại Tiên, ông ta vì bảo hộ nàng mà chết, trước lúc Bàn Đại Tiên gần tắt thở, nàng vẫn còn nghe Bàn Đại Tiên nói nho nhỏ một câu: “Thí tốt giữ xe...”.

Điều này càng khiến nàng thương cảm.

Sấu Quỷ Môn, Bất Nhị Môn, Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm đều vì trước đây bị Vọng Ưu Cung lấn áp, biết triều đình muốn diệt trừ Vọng Ưu Cung nên mới liên thủ với triều đình, không ngờ cuộc chiến đêm nay lại gặp thương vong thảm trọng như vậy.

Nàng cảm thấy nàng có trách nhiệm rất lớn trong chuyện này. Nàng vốn có chút trách Bàn Đại Tiên truyền tin tức sai, như nay Bàn Đại Tiên lực chiến thân vong, sự tức giận của nàng cũng tan theo mây khói.

Bỗng nhiên, phía Đông xuất hiện một đội nhân mã đang cấp tốc tiến về phía này, ánh chùng có hai chục người.

Hai bên đang đánh nhau, trong bụng bên nào cũng thấp thỏm, không biết nhóm người mới đến này là người của Vọng Ưu Cung hay người của triều đình.

Đột nhiên, Mộ Dung Tiểu Dung phấn khởi kêu lên: “Cha! Đại ca, nhị ca! Con ở bên này!”.

Một giọng nói trong trẻo cất lên: “Dung nhi, con quá nghịch ngợm rồi!”.

Lúc giọng nói cất lên, vẫn còn ngoài khoảng hai mươi mấy trượng, lúc lời nói vừa dứt thì chỉ còn trong mười trượng.

Thân pháp cực nhanh.

Một bóng người xanh xanh như điện xẹt, phía sau còn hai bóng người theo bèn gót.

Lúc này, đang có hai gã bạch y nhân của Lục vương phủ hướng về phía Mộ Dung Tiểu Dung cuồng công không ngừng.

Bóng người xanh xanh cười nhạt một tiếng rồi lượn vào.

Liền thấy hai gã kia đột nhiên văng lên mà không hề phát ra tiếng nào, cho đến lúc rớt “bình” xuống đất cũng chưa kịp phát ra lời nào, bọn chúng đã chết từ trước rồi.

Bấy giờ mọi người mới nhìn rõ người mới đến là ai, không có ai không nhận ra ông ta, chỉ có Hàn Tiểu Tranh là ngoại lệ.

Ông ta chính là Mộ Dung Trì.

Người không biết đương gia của Mộ Dung Thế Gia cũng không nhiều lắm.

Mộ Dung Tiểu Dung vui mừng bổ nhào vào lòng Mộ Dung Trì, nước mắt tuôn ròn ròn.

Mộ Dung Trì trùi mền xoa đầu con gái, chợt phát hiện nàng đang khóc, không khỏi ngạc nhiên. Ông vội hỏi: “Ai đã ăn hiếp con?”.

Ông biết giang hồ hiểm ác, mà con gái ông lại quá bướng bỉnh, từ sau khi ông đánh làm Mộ Dung Tiểu Dung bỏ nhà ra đi, ruột gan ông cả ngày không yên, ông cho hai con trai đi tìm Mộ Dung Tiểu Dung trước, sau rồi ông cũng đích thân đi tìm.

Ông quá thương yêu Mộ Dung Tiểu Dung, ông không thể tưởng tượng được nếu ông mất đi đứa con gái này thì ông sẽ ra sao.

Mộ Dung Tiểu Dung chỉ tay về phía một tên bạch y nói: “Hắn ăn hiếp con!”.

Mộ Dung Trì không dần lòng được.

Lại thấy Mộ Dung Tiểu Dung chỉ tiếp bọn người của Lục vương phủ nói: “Còn hắn, hắn, hắn, còn hắn nữa! Ăn hiếp con nhiều nhất là hắn!”.

Ngón tay nàng chỉ về Thần Thủ.

Mộ Dung Trì lúc này mới hiểu, “ăn hiếp” mà ông hỏi với “ăn hiếp” mà con gái ông nói là hai chuyện khác nhau, ruột gan đang lồng lên giờ lại thở phào, ông nói: “Cha thay con dạy chúng một bài học!”.

Bấy giờ, người của Mộ Dung thế gia đã đến đủ, Mộ Dung Trì hét lên: “Giết hết bọn khốn này cho ta!”.

Con trai lớn Mộ Dung Bách khẽ nhắc nhở: “Cha, tổ huấn của Mộ Dung thế gia chúng ta...”.

Mộ Dung Trì quay ngoắt lại hỏi: “Người muốn dạy ta đấy à?”.

Mộ Dung Bách vội đáp: “Hài nhi không dám...”.

Thì ra, bất cứ võ lâm thế gia nào, vì bọn họ không giống như các tổ chức giang hồ khác, mà là nhà lớn nghiệp lớn nên thường không tranh chấp quá nhiều vào chuyện giang hồ, càng không giết quá nhiều người.

Mộ Dung Trì lạnh lùng nói: “Chỉ cần giết sạch toàn bộ thì không sợ sau này có người đến làm phiền ta!”.

Mộ Dung Bách xưa nay rất kính trọng cha mình, còn dám nói thêm gì nữa? Liền đem số người đó gia nhập vòng chiến. Trong lòng nhủ thầm: “Nếu đã giết thì phải giết cho thật sạch thật gọn. Nếu không thì sau này lại có vô cùng vô tận phiền phức!”.

Cho nên, hắn ra tay cực hiểm.

Vì vậy, tình thế lập tức đại biến.

Người của Lục vương phủ liên tục ngã đổ, càng đáng sợ hơn là tình thế thay đổi đột ngột làm cho dấu chí của bọn chúng giảm xuống ngàn trượng.

Tên cuối cùng của Lục vương phủ là do Thánh Thiên Pháp Vương giết chết, sau một quyền đánh bể đầu đối phương, toàn thân ông ta liền như hư nhược rũ xuống, xem chừng chẳng còn chút sức lực gì nữa, vừa đặt mông xuống đất, hình dáng đã giống như người mất hồn. Bên cạnh ông ta đủ loại đủ kiểu thi thể, còn ông ta thì như không cảm thấy gì, cứ ngờ ngạch ngồi đấy.